

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v sredo 2. novembra 1887.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Interpelacija poslancev slovenskih

z dne 28. oktobra.

V visoke poslaniške zbornice 153. seji 13. dne maja t. l. vspregleda se je resolucija, vladi naročajoča, naj izviši večkratne resolucije ter naj na gimnazijah v Gorici, Trstu, Mariboru in Celji napravi slovenske, v Pazinu pa hrvatske paralelke počenši s šolskim letom 1887/88, ob enem pa naj opusti v Celji in Gorici za slovenske učence obstoječe pripravne šole.

Prej nego pred mesecem dnij začelo je že šolsko leto 1887/88, toda podpisanim ni znano, je li in koliko je storila učna uprava za izvršitev dotičnega naročila zastopnikov narodov.

Podpisani opozarjajo, da se visoka zbornica poslancev v zasedanji preteklem ni prvič bavila s

to za dveh narodov duševni razvoj velevažno zadevo, temveč da se je od 1881 l. ta stvar zahtevala leto za letom v točnih resolucijah. So se li te resolucije kar v nemar puščale, moramo podpisani javiti, da se naučne uprave dosledno preziranje takih v zakonih osnovanih naročil nikakor ne strinja z ozir, ki jih v konstitucionalnih državah izvrševalna oblast mora imeti nasproti oblasti postavodajalni.

Isto tako se to ravnanje ne strinja z njega uzvišenosti točno izjavo v tej zadevi v budgetnem odseku. L. 1886 namreč, ko se je pri razpravi državnega proračuna sprožilo vprašanje o paralelkah slovenskih, priznal je g. minister, da so paralelke načeloma opravičene, ob enem pa poudarjal, da treba počakati, kakšen bode uspeh poučevanja v nemščini pri mladini, ki se izobražuje na vsoprednicah kranjskih, ter da bode od tega zavisno novih slovenskih paralelek ustanovitev.

Pri pretresanju državnega proračuna za l. 1887 prišla je ta zadeva zopet v razgovor, in gospod minister je pri tej priliki na podlagi uradnega poročila pripoznal, da so uspehi v nemškem jeziku zlasti na Ljubljanski gimnaziji ugodni. Po tej veljavni izjavi je torej odpravljen zadnji zadržek, ki bi bil morda naučno upravo silil upirati se dotičnim zahtevam iz pedagogičnih uzrokov.

Ako se pa ustanovitev imenovanja paralelek z izgojevalnega stališča ne da spodbijati, je tudi denarni pomisleki ne morejo zavirati, ker so po uradnih izkazih zadnjih treh let, objavljenih v dotičnih šolskih programih, že sedaj ali v vseh ali pa vsaj v nekaterih spodnjih razredih paralelke na gimnazijah v Celji, Mariboru, Trstu in Gorici, in je tam toliko slovenskih učencev, da se kaj lahko družijo v posebne razrede, ne da bi se državnemu zakladu vsled tega nakladalo količjak zdatnejše breme. Rečemo, da bi bilo to gospodarstvu celó na korist, ker bi po taki jezikovni organizaciji odpadli pripravniki kurzi, ki se sedaj v Celji in Gorici in dajejo slovenskemu prebivalstvu povod vednim pritožbam, državi pa nakladajo v gospodarskem oziru neopravičljive stroške.

Z osnovo paralelnih razredov na gimnaziji v Pazinu, eventualno v Pulji, bi se sicer stroški nekoliko povišali, toda to povišanje bi bilo primeroma le majhno in se da opravičiti s tem, da je

le na ta način mogoče 140.000 hrvatskim prebivalcem mejne grofije Istrske preskrbeti priliko, da v svoje duševno izobraženje rabijo državne srednje šole.

In ko bi hotel kdo v začetku omenjeno resolucijo slednjič pobijati z znano, v novejšem času tolikanj priljubljeno krilato besedo o prevelikem številu gimnazijalcev in kazati na nevarnosti, ki jih to preveliko število napravljaja družinskemu in državnemu razvoju je očitno, kakor beli dan, da ta razlog glede duševnega prizadevanja slovenskega in hrvatskega prebivalstva v Istri in njih terjatev po primerni osnovi njihovih srednjih šol ni opravičen. Ne le da pri sedanjih uravnavi njihovih srednjih šol nimajo nobene preobilnosti izobražencev, ki se izučujejo po gimnazijah, marveč je videti ravno nasprotno prikazen pri vseh strokah državne uprave, pri cerkvenih in drugih službah javnega življenja, kjer se kaže jako občutljivo pomanjkanje pripravnega, deželnih jezikov zmožnega osebja. Ne da bi se spuščali v nadrobno, za vsakaterega, ki le količjak pozna dotične razmere, nepotrebno dokazovanje, podpisani njegovo ekselencio vprašajo:

1. Je li naučna uprava doslej že kaj storila, da bi izvršila v začetku omenjeno resolucijo in zakaj se neso v njej zahtevane slovenske, oziroma hrvatske paralelke odprle s pričetkom šolskega leta 1887/88?

2. Hoče li naučna uprava potrebno ukreniti, da se bode brez odloga zaukazala ustanovitev teh paralelek in da se bodo najpozneje odprle s pričetkom šolskega leta 1888/89.

Iz Rusije.

10. sept. st. st. [Izv. dop.]

(Dalje.)

„Naše povedenje k Bolgarom in Poljakom“, govori Nemci, „je jednako mi nemamo k njim simpatij no okoliščine terjajo od nas, da smo na njih strani.“ In zares, kdo je že pozabil, kako „kannibalisch wol, wie dreihundert Säue“, čutili so „se Nemci v Avstriji in Germaniji, ko so pred desetimi leti Turki klali, rezali in skrunili Bolgare.“ O turške hrabrosti, o turških zverstvih pisale so se cele strani v židovskih nemških časopisih, pošiljali so se Turkom denarji in jih zverskim generalom

LISTEK.

Začetek romana.

(Obrazek s Slovaškega. Češki spisala Gabrijela Preissová.)

(Dalje in konec.)

„Da se upaš tako govoriti — kaj pa Tonček? rekel je oče.

„Ali mislite, kum, da bi baron mogel vzeti siromašno dekle?“ obrnila se je Juráskovka tiho h gozdarju.

„Dogodilo se je že, res — a to je le tako, kakor se pravi...“

„Malovaški gospod vzel si je za ženo kravarico, ker je bila lepa in poštena,“ prerušila ga je Juráška hitro, „in dobro sta se razumela. Seveda vsaka je lahko blagorodna gosa.“

„No, na primer, ko je bila pruska vojska“, razkladal je gozdar, „vzel je tudi neki ritmajster, grof, devotko, ki je hodila v Dohonsko tovarno smodke delat. Dal jo je naprej na Dunaj vzgojiti, učiti se gosposkim pogovorom in navadam — potem jo je pa vzel.“

„In kako se razumeta?“ vprašal je oče.

„Jaz, tega jaz ne vem, a dogaja se, da tak gospod vzame siromašno dekle.“

„Kdo ve, če v istini ne misli tega s „Polušo“, je rekla sama s saboj negotovo Juráskovka.

Na to obmolnili so vsi. Bleda Poluša obračala je glavo kakor plaha srnica gledajoč z drugega na drugega.

„Kum“, začel je najedenkrat gozdar z resno dostojnostjo, „kaj mi je neumnemu človeku prišlo na misel. Saj Bog tudi lahko Poluši pošlje tako srečo — o baronu Adolfu se ne čuje nič slabega.“

„Tudi meni prišlo je to na um“, trdi mati z žarečimi očmi.

Juráskove oči so se tudi oživile, a zopet zmaja je neverjetno z glavo.

„To je stava v loterijo“, rekel je z vzdihom, „in Poluša prišla bi zaman ljudem mej zobe. Kdo pa nam jamči, da bi gospod resno mislil?“

„Možno je, da misli po pravici,“ rekel je gozdar, „a njegova rodbina, vse ta gospoda?“

„Če sta pa Malovaški gospod in oni grof, kakor sta poprej pripovedovali, tako dokazala!“ zi-

bala se je Juráskovka z materinsko domišljavostjo v sanjarski nadi.

„No, ta-le svet bi vama dal“, premislil je naglo gozdar. „Sestankov, kjer sta ona sama, ne trpita, a poskusita božjo srečo — odpravi se, kum, v grad in povej vse modro in prijazno mladeničevemu očetu ali materi. Kar bodeta onadva rekla in kakor se bo vedel sin njiin, tega se drži! Saj imaš, Jurásek, nekaj v glavi,“ pokazal je gozdar s prijaznim prepričanjem na čelo, „neumen nisi; vedel boš tudi z baronom govoriti. To sliko vzemi s seboj, in če bi ti ne verjel, pokaži mu jo.“

„Pojdem,“ pokimal je Jurásek z glavo in po obrazu bil je zdaj čudovito podoben svoji ženi.

„Torej, čim hitreje, tem bolje!“ svetoval je gozdar. „Idi že jutri ali pojutranjem, da Poluša zvé, pri čem da je. Idi o poludné, h gospodi se hodi navadno o poludné na spomenek. Poluše ne puščajte mej tem v gozd, če baron stokrat zaman pride, to nič ne škoduje njegovi ljubezni. In pa — to ti polagam na srce, kum, zapomni si — o meni ni besedice! Pripraviti bi me utegnil ob zaslužek, če bi me mladi baron dal iz službe izpoditi! Le tako povej, da vama je Poluša kot pokorna hči

zlate sablje; in ko bi bilo v dobro, gotovo bi bili Nemci celo koljce poslali v Bolgarijo, da bi bašibozukom ne bilo treba sekati bolgarskega drevja. Takrat so Nemci hoteli Turkom dati npravstveno silo; hoteli so jim pokazati, da je na njih strani, to je strani divjih, krvoločnih Azijatov, vsa „kulturna“ Evropa; v svojej najivnosti mislili so Tervtoni, da Turčija pobije Rusijo, posebno pri pomoči pruskih generalov in častnikov, katerih vse mrgoli v turške službi. No Rusija je pobila Turčijo, prizvala je Bolgarijo k življenju, dala ji je častnike, orožje, potrebnega denarja; sezidala dvorec knezu, odkrila šole vsake vrste — račun je Tervtonom spodletel in treba je bilo Bolgarijo iztrgati iz rok Rusije.

Metati se v boj z Rusijo, ne kaže; vprvič ni denarja, vdrugič pa je za hrptom Francija, ki je gotova za boj; razen tega se pa ne vé, koliko je zaupati tistim Slovanom, ki ječe pod jarmom nemškega proizvodla. Začelo se je torej mirno zavojevanje: ono sestaje v tem, da tajni agenti s „pejskimi“ v ljubeznjivem in ginljivem soglasju s širokimi klobuki zamotavajo balkanski, slovanski poluostrov v svoje mreže; povsod se sipljejo uverjenja o prijateljstvu in najiskrenejši družbi, za hrptom pa se rabota tako energično, tako pospešno, kakor da je že „Hannibal ante portas.“ Ni bilo teško o Bolgariji — kneza dobiti v svoje roke, ni bilo teško kupiti take kreature, breznarodne in brezverne, kakor so Stambulov, Odeski fijakar, Dunajski slepar in goljuf Načevič, topoumni Mutkurov in podobna svojat, ki je za denarje gotova prodati ne samo domovino, no celo dušo svojo, ljudij, katere bi za tatvino, rop in uboje že zdavnaj primerno kaznovala vsaka poštena država.

Bili so prepričani mej slovanskimi narodi, žalibog, no v jednom, v ideji slovanskej bili so vsi narodi jedini; vsi so videi vselej v Nemci našega večnega, najhujšega vraga. Demonu pa se je posvečilo, pri pomoči črnih sil, iz Slovanov napraviti renegate, izdajce! Le pogledjte, kako ti podleci bolgarski iščejo nemških princev, ki ne znajo in nikoli ne bodo znali njih jezika in ki zasramujejo vero njih otcv. Ali bi se ne smejal ves svet, ko bi n. pr. Bavarci hodili po svetu prosit, naj se jim na prestol posadi Karadjeordjevič, Dondukov ali kak drug pravoslavni, slovanski knez? Tak gnus, tako pljuvanje v svoje lastne lice doživeli smo v Bolgariji. Srbi so se spoumili in vrgli prodanega Nemcem Garašanina in njega smrtonosno srbskemu narodu politiko; Bolgari pa so potrdili misel zgodovine, da oni niso Slovani, nego poslovanjeni Tartari ali nekaj tacega; pešiča ljudij, ki niso prodali vero in domovine slavjanske, strelja se, bije, muči v ječi; v narodno sebranje pa volijo — cigani in španjski židovi.

Nemška politika je torej oskrnila slovansko poštenje, slovansko čust! Čim so si Nemci v Bolgariji pridobili sočuvstvo? Kaj so oni storili za njo? Ali je kaplja zdravega zmisla v trditvi da Bolgari hoté ohraniti svojo nezavisnost s pomočjo naroda, ki nosi povsod sužnost? Ali neso že zdaj popolnem podčinjeni v politiki Nemcu, v veri — jezuvitu? Ako že nehoté biti nezavisni, ali bi ne bilo blagorazumnejše, oddati svojo svobodo nazaj Rusom, iz rok katerih so jo vsprejeli in ki so z njimi jednega slovanskega jezika in jedne vere?

vse priznala in povedala, kaj jej je mladi gospod obljubil.“

„Ne boj se; saj bom premišljeno govoril in tebe ne bom nikjer upletel! Starega barona dobro poznam — prav dober človek je; tako prijazno najnavadnejšemu človeku odzdravi. To mi daje največ poguma,“ končal je z otroškim nasmehom.

„Razven nas štirih do smrti ne sme nihče o tem zvedeti! Ako bi se nam slabo izteklo, bilo bi to le ljudem v zasmeh! — Tonček pa je potem vender le Polušin pravi zaročenec,“ opomnil je še kum.

Jurásek zardel se je močno, kakor bi se sramoval o tem spominu; a prešlo je.

Drugi dan opoludné odšel je Jurásek v najlepši obleki, bled od strahu in nade z doma. Spremljala sta ga ženina molitev in Polušino boječe bi-joče srčice.

Otročji ljudje — danes niti na delo niso šli!

* * *

Z gradu korakal je Jurásek počasi, — in kot bi bil pozabil, da ga domači kakor na trnji čakajo, ustavil se je najpoprej kakor na povelje pri kumu gozdarji.

Kdo sedi v knežjem dvorci, kdo tam služi knezu, kdo uči zdaj bolgarske vojake, oborožene z ruskim orožjem, oblečene v rusko suknjo? Da, lepa nezavisnost!

Kaj pa na Poljskem? Politika Nemcev v pruskej Poljši sili nas vprašati se, ali res živimo v 19. stoletji. Že v 1878. letu odvzeto je bilo 53.000 oral zemlje in oddano v roke nemškim graščakom in bogatinom; v 1882 se je posestvo poljskih posestnikov zmanjšalo za 73.000 oral, a potem je Prusija na državne stroške, po sili, kupovala zemljo in oddajala Nemcem. Ko so poljski deputati v pruskem deželnem zboru ugovarjali proti temu vandilstvu, vsprejeli so Nemci njih protest s homeričnem hohotom. Ko so zemlje odvzeli od Poljakov, začeli so jih izganjati s Poznanjskega, zaprle so se vse poljske narodne šole in preobrazovale v nemške, no niti „prijatelji“ Poljakov, niti rimski papež, duhovni glavar poljskega naroda, ki tako goreče ljubi Slovane, da jim je dal praznik sv. Ciriila in Metodija, — nihče ni črnil ni jedne besede v obrambo pruskih Poljakov, najmanj iz vseh pa novi ljubitelj slovanskih narodov in večni jih „varuh“!!

Avstrijski Poljaki hladnokrvno gledajo, kako pruski Moloh hrusta njih brate v Poznanji. No, drugače oni gledajo na Rusijo, zato, ker je slovanska in ker se bojé zameriti tistim, od katerih dobivajo „velikija i bogatija milosti“. No zato je Prusija, ali recimo, „das deutsche Reich“, vedno pošiljala in še pošilja svoje emisarje v rusko Poljšo, da bi Poljaki vzdignili prapor bunta in zopet ustanovili svoje kraljestvo.

Avstriji pa je priporočevala vselej iti na roko Galiciji, da bi dražila ruske Poljake k ustaji. Ali smo pozabili, da je Bismarek svetoval prejšnjemu carju držati Poljake v „jezevih rokavicah“. Vedno se v galiških listih usipljejo najneprilicnejše besede laži in obrekovanja na Rusijo; in kdo širi, kdo uveličuje, kdo si izmišlja nove klevete o Rusiji in nje Poljakih? Židje, Nemci in jezuiti, katerih general je zdaj, po smrti Beckxa, prostomavtar, luteranec Bismarek. P. Arndtu S. J. ni prišlo v glavo pisati o tlačenji Poljakov v Prusiji, ker je on sam Nemec, no piše o tlačenji Poljakov v Rusiji, ker je Rusija slovanska! (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 31. oktobra.

Staročeški listi pišejo, da so Mladočehi uzrok, da v državnem zboru neso mogli doseči, da bi vlada preklicala naučnega ministra naredbe zastran srednjih šol. Vlada se bi bila dala pogovoriti, ko bi Mladočehi ne bili vedno ruvali. Staročeši so zmerno in umno postopali, a dr. Gregar in tovariši so po svojih organih vedno trdili, če bode Gauč kaj prijenjal, bode to le zasluga Mladočehov in posledica izvolitve grofa Lažanskega in Blažeka. Gauč se pa pač ni mogel udati, kajti potem bi bili Gregar in tovariši trdili, da so vlado prisilili k prijenjivosti. Ko so se Čehi pogajali z vlado, so se jim vedno očitale mladočeške agitacije. Mladočeški listi so vedno pisali, da mora odstopiti Gauč ali pa Čehi prestopiti v opozicijo. Pomislili pa neso, da bi morda na ta način le vrgli Taaffeja, ne pa Gauča. Levičarji bi prišli na krmilo. V novem ministerstvu

bil bi Gauč zopet naučni minister. Zategadel je bilo pametno, da Čehi neso strun preveč napenjali. Da se bodo pogajanja še nadaljevala z vlado, to ni poraz Čehov, ampak levičarjev, ki so se že nadejali, da pridejo zopet na krmilo. S takim zavijanjem seveda hočejo staročeški listi le prikrivati neuspehe češkega kluba. Radi bi vso krivdo zvalili na druge. Vsak razsoden človek je pa preverjen, da bi uspehi češkega kluba ne bili nič večji, če bi tudi nobenega Mladočeha ne bilo v zbornici.

Pri vsprejemu avstrijske delegacije se je cesar precej dolgo razgovarjal s posamičnimi delegati. Kakor nemški listi poročajo, se je najdalje pogovarjal s Chlumeckim, Sturmom in Suessom. S prvim se je razgovarjal o vnanjih zadevah, izražajoč nado, da se bode ohranil mir, z dr. Sturmom o vojaških vprašanjih, zlasti o napravi novih pušk, Suessu je pa izrekel veselje, da ga zopet vidi mej delegati. Nadalje se je cesar pogovarjal z dr. Maggom o potovanji cesarjeviča po Štajerskem, kateri se je vrnil jako zadovoljen s svojega potovanja, vesel vsled lojalitete, patriotizma in udanosti, ki mu jo je skazovalo prebivalstvo na vsem potovanji; potem z dr. Demelom o razmerah v Šleziji in Fischerjem, katerega pozna od manevrov v Brucku. S češkimi delegati se je cesar le malo časa pogovarjal. Z Riegrom, dr. Fanderlikom in dr. Matušem se je razgovarjal o delovanji državnega zbora in delegacije. Dr. Mezniku izrekel je svojo zadovoljnost, da je odsek tako hitro rešil zakon o obdačenji sladorja. Proti Miklošiču izrazil je upanje, da bode gospodska zbornica kmalu rešila zakon o zavarovanji delavcev proti nezgodam. Z Bobrzyńskim se je vladar razgovarjal o potovanji cesarjeviča po Galiciji, in galiških razmerah. Oelzu je izrazil priznanje za govor kot starostni predsednik. Dr. Tonklija povpraševal je o bedi na Furlanskem in Millevioia o razmerah v Istri.

Vnanje države.

Mantov se je pogajal za podpredsedništvo bolgarske zbornice. Več poslancev je že tudi bilo pripravljeno ga voliti. Temu sta se pa odločno uprta ministra Stambulov in Stransky. Poslednji je poudarjal, da bi izvolitev Mantova podpredsednikom zbornice napravila slab utis pri prijateljskih vele-vlastih, ker je bivši Ruščuški podprefekt razžalil več konzulov. Stransky je pretil, da bode odstopil, če bode Mantov voljen zborničnim podpredsednikom. — V odseke bolgarske zbornice voljeni so samo vladni pristaši. Danes bode adresni odsek že predložil adresu. Tudi drugi odseki hite z delom. Posebno verifikacijski odsek bode kmalu zbornici stavil svoje nasvete. V soboto vsprejel je knez zbornično predsedstvo in izrekel nado, da bode celo zasedanje sebranje složno delovalo. — V sebranju pa kmalu utegne priti do razpora mej konservativci in radikalc. Prvi bi radi, da bi se spremenila ustava, ter omejila svoboda, poslednji se bodo pa gotovo temu upirali. O premembi ustave sicer končno sklepa veliko sebranje, a poprej mora o tem malo sebranje izreči svoje mnenje.

Srbski ministerski svet se v soboto ni mogel sporazumeti zaradi imenovanja 52 skupščinarjev. Ristić hoče, da bi kralj imenoval 40 liberalcev, 12 pa radikalcev, radikalni člani ministerstva pa s tem nikakor neso zadovoljni, ker bi potem liberalci imeli v skupščini večino. Kakor razni listi zatrjujejo, so pretili, da bodo izstopili iz ministerstva. Razni vodje radikalcev so imeli posvetovanje in sklenili, da se v tej zadevi ne udajo željam liberalcev. Tudi radikalni ministri so se izjavili, da v tej zadevi ne smejo radikalc nič prijenjati. Samo profesor Gršić in poslanec Rista Popović sta se izjavila, da bi radikalc prijenjali.

Komisija francoske zbornice je jednoglasno izrekla za predlog poslanca Cunea. Da bi pa ta predlog bil v zbornici vsprejet, pa ni prav verjetno,

Gozdar pozabil ga je pozdraviti in je nagloma vprašal.

„Kaj je? Kako se je izšlo?“

„Strela vedi“, rekel je Jurásek s prihmurjenimi očmi in zamrmral čudovito ravnodušno. „Ko sem prišel pred starega barona, nesem se prav nič bal, prav predenj sem se postavil.“

„In kaj je rekel?“ pretrgal mu je nestrpno gozdar besedo niti sopeč ne.

„Nič — in to je najbolj čudno,“ čul se je brzi odgovor. „Ko sem mu vse povedal in se izkazal s sliko, vzel mi jo je iz rok in jo položil poleg sebe na mizico. Pa se ni niti nasmejal niti razjezil, samo s prstom pokazal mi je vrata. Veruj mi, kum, najraje bi imel tedaj, da bi me ne bilo...“

Poslednje besede izgovoril je Jurásek živeje.

„Torej te je izpodil?“

„No da...“

„In baron ne sme vzeti Poluše?“

„Oh, kje neki! Ne...“ rekel je Jurásek in nikdar še ni ničesar tako odločno in gotovo trdil.

* * *

Gozdar žrtvoval se je še toliko za svojo nekdanjo srečo, da je šel trikrat zjutraj brez psa v

gozd na prežo, češ da bo našel ondi barona. A opazil ga ni nikjer; gotovo je že oče z njim govoril.

Poluša je nekolikrat po noči bridko zaplakala, a naposled izpametovala se je. Zdaj stoprv ima Tončka rada, kakor je treba, in zdaj zdi se jej, kakor bi minulo deset let od onega časa, ko je prvič po strani pogledala na tuje, neznane ljudi. V gozd po dračje ne hodi več. „Ni vredno“, menil je oče — in raje sam pripelje časih vrhovat voziček.

Tonček zvedel je sčasoma le toliko, da je Poluša mlademu baronu jako ugajala.

„Saj vsakemu ugaja“, rekel je mladenič, a zato ni bil ošaben, kakor je Juráskovka z gotovostjo pričakovala, ko mu je to povedala, pridržavši le toliko za se, kolikor je bilo treba.

Poluša videla je barona Adolfa še jedenkrat.

Bilo je to spomladi, na delavnik, a pri Juráskovih slavili so ga kot praznik. Tonček prišel jo zadnjikrat z nabora, prost. Njegovi stariši pomirili so se s sinovo željo, dasi bi bilo treba najstarejšemu sinu njihovemu bogatejši neveste, da bi ostalo kaj za pet mlajših otrok in poboljšek za-nje same, Saj bi pa sicer Tonček raje končal si življenje, kakor odnehal od Poluše.

Na oslavo povabila je torej danes mati Kři-

ker so se mnogi poslanci, ki so podpirali ta predlog, že premislili in bodo glasovali proti njemu. Uvaževali neso bili, kake posledice bi imelo, če se voli komisija, ki bi preiskovala sleparije z redi. Ko je pa že Grevy pretil z demisijo in so ga ministri predsednik in predsednika senata in zbornice le težko pogovorili, da se ni odpovedal, so se pa mnogi že premislili.

Rumunski zbornici se bodeta otvorili dne 27. novembra. Kralj pride pred otvorjenjem iz Sinaie v Bukarešt.

Dilke začel je priobčevati v "Fortnightly Review" vrsto člankov o angleški vojski. V prvem članku pride do sklepa, da je Anglija nepripravljena v mirnem in v vojnem času. Njena mornarica ni kos svoji nalogi. Zaostala je, kar se tiče težkih ladij in obrežnih topov in torpedov. Anglija ni zavarovana proti napadom, bombardovanju in požiganju. Zguba premogovih postaj more popolnem uničiti angleško trgovino. Anglija nema nikake organizacije za brambo dežele. Manjka jej konj, poljsko topništvo je slabo in prave rezerve nema. Še dveh vojev ni mogla mobilizovati, ker ni imela potrebnih konj. Angleška vojna sila je od leta do leta manjša v primeri z vojno silo drugih velevladij. Ravno tako slabo je v Indiji in v kolonijah.

Dopisi.

Z Dolenjskega 30. oktobra. [Izv. dopis.] (Šolske zadeve.) Kakor znano, so pred poldrugim letom Krški učitelji ustanovili "Pedagogičsko društvo" s sedežem na Krškem, katero že sedaj šteje 150 udov. Kako je delovalo tekom poldruga leta, je slav. občinstvu znano iz poročil, priobčenih po časopisih in v posebnem glasilu "Pedagogičskem letniku."

Posebno važen je sklep zadnjega zborovanja, namreč, da se na vis. c. kr. ministerstvo za bogočastje in pouk pošlje "peticija" za podaljšanje velicij šolskih počitnic na vseh javnih ljudskih in meščanskih šolah.

Da pa naše društvo ne bode osamljeno ostalo s to peticijo, se prosijo vsa učiteljska društva po Slovenskem, da dopošljejo v mnogobrojnem številu jednake peticije na poučno ministerstvo. Ako hočemo učitelji sploh kaj doseči, moramo vedno pred očmi imeti gaslo našega ljubljenege vladarja: "Viribus unitis".

Tukaj podajem v izvirniku peticijo, koja je odbor "Pedagogičskega društva" poslal vis. ministerstvu za bogočastje in pouk:

Vis. c. kr. ministerstvo za bogočastje in pouk.

Izvrševaje sklep občnega zbora z dne 30. junija t. l. usoja si z najglobljejšim spoštovanjem podpisani odbor "Pedagogičskega društva" na Krškem visokemu c. kr. ministerstvu za bogočastje in pouk predložiti najudanejšo peticijo za podaljšanje velicij počitnic na dva meseca na onih ljudskih in meščanskih šolah, kjer ni nobenih srednjih šol.

V naslednjem si usoja najponižneje podpisani odbor razložiti razloge, opiraje se pri svoji peticiji, ter najudaneje prositi, da bi jih blagovolilo visoko c. kr. ministerstvo za bogočastje in pouk vzeti na um:

Tam, kjer so srednje šole, imajo ljudske in meščanske šole že dvomesečne velike počitnice. Šole pa, katerim se ta olajšava ni podelila, na

delkova Juráskove popoldne na kavo, štruklje in sirovo potico.

Ko so se skupno v sobi pozabavali, šla je mlada dvojica pred hišo. Od tu gledala sta izmej vrat po vasi in si pripovedovala, kar jima je baš v tem srečnem trenutku prišlo na misel.

Skozi vás pripeljal se je gosposki voz, zopet s štirimi konji in Poluša videč ga čuti nekdanjo nepozabljivo sliko z goličave.

Hotela se je skriti, a Tonček držal jo je za roko kakor v kleščah.

Oj, proketo, Poluša, on je, glej!" rekel je mladenič.

Devojka ni govorila, ni pogledala, a Tonček ustopil se je pri njej ošabno, levico položil jej je okrog pasu, z desnico pa se je uprl z vitežkim ponosom v bok; ponosneje bi se niti baron ne mogel postaviti poleg Poluše.

Zdaj peljala sta se oba mladeniča brez kočijaža. Zapazila sta lepo Polušo, pogledala jo skozi očala kakor tedaj — a ustavila se nista.

Čez nekaj časa vrnil se je Tonček s Polušo zopet v prejšnji pogovor. Tudi o svatbi sta že govorila, saj mora vender kaj biti.

* * *

"Škoda," pomislila je na konci ta, ki vam je to pripovedovala, "da je bil to le začetek romana!"

—i—

hajajo se največ na deželi. Tu je pa mnogo bolj potreba daljšega odmora, nego v mestih. Na deželi, po trgih in manjših mestih potrebujejo stariši svojo deco navadno, da jim pomaga pri raznih opravilih, kar napravi, da se taki otroci telesno veliko bolj trudijo, nego po mestih. Taki otroci prihajajo potem trudni v šolo ter se ne morejo pouka udeleževati s popolnem zbranim duhom. Ako bi pa trajale počitnice dalje časa, tedaj bi se odpočil otrok na telesu in na duhu; pa tudi mnoge šolske zamude bi se zmanjšale na ta način.

Ker upliva vroči poletni čas kvarno na duh, pomagalo bi se z daljšimi velikimi počitnicami tudi tej nepriliki; kar se je po večih mestih že zgodilo s tem, da za velike vročine ni šole.

Otroci z dežele, prestopivši v kako srednjo šolo, imajo v zdanjih razmerah le malo počitnic, sosebno ondi, kjer se prično počitnice z avgustom ali septembrom.

Vrhu tega se zahtevajo od vseh učiteljev jednake sposobnosti in dolžnosti; torej naj bi imeli tudi vsi učitelji jednake pravice. Učitelji po večih mestih so že itak boljše plačani od onih na deželi, akoravno morajo zadnji navadno v težavnejših razmerah in z večim naporom poučevati; kajti šolske sobe po kmetaskih šolah so v mnogih slučajih prenapolnjeni z učenci ter so navadno tudi v slabšem stanju in mnogo bolj nezdrave nego po mestih.

Da bi sedaj uvela potrebna enakoličnost tudi gledé šolskega časa v mestih in po deželi in da bi se podelil otrokom na deželi oni počitek, ki je potreben, da se telo in duša pravilno razvijata, usoja si "Pedagogičsko društvo" na Krškem najudaneje prositi:

"Visoko c. kr. ministerstvo za bogočastje in pouk naj blagovoli dvomesečne velike počitnice, ki so bile že od nekdaj v navadi, znova uvesti na vseh javnih ljudskih in meščanskih šolah brez izjeme," — Odbor "Pedagogičskega društva" na Krškem, meseca septembra 1887.

Učiteljska društva! Posnemajte nas in predložite jednake peticije vis. c. kr. poučnemu ministerstvu, kajti množica kaj izda! Vsaj vemo, da se ravno sedanjemu naučnemu ministru rad peča s prenapredovanjem obstoječih postav. — —r.

Domače stvari.

— (Dramatično društvo) je dodelalo z večerajšnjim dnevom svoj igralni oder v dvorani čitalnične. Kakor smo že poročali, bode prva igra "Mlinar in njegova hči" v torek 1. novembra t. l. (vseh svetih dan) Trinajstkrat je že ta igra napolnila vse prostore nekdanjega gledališča, ni dvoma torej, da bodo tudi letos pri prvi predstavi v domačem slovenskem gledališču posli prvi večer sedeži in ustopenice. Odbor društva sklenil je ponavljati igró, katera se odlikuje s krásnimi novimi dekoracijami; cerkvijo, pokopališčem, vaškim prospektom v mesečini, uzornimi zastavki itd. v sredo (vernih duš dan.) Ulogo Konrada igra prvi večer gospod Danilo; drugi večer gospod Borštnik. Tretja slovenska predstava bode v nedeljo 6. t. m. Ženska borba. Pristop 1. dramatičnim predstavam je vsakteremu dovoljen.

— (Našega rojaka g. A. Bezenška) imenoval je knez Ferdinand z ukazom št. 92, dne 21. pret. m. profesorjem najvišje kategorije (to je prvega reda) na gornji realnej gimnaziji "Aleksandra I." v Plovidvu, kakor poroča Sofijski "Državni vestnik" v poslednji številki.

— (Povzdignjen) v vitežki stan je deželni poslanec goriški in veleposestnik Anton pl. Dottori degli Aberoni iz Ronkov pri Tržiči.

— (Gosp. Viljem Putick) je svoje delo na Notranjskem končal ter odpotuje te dni na Dunaj, kjer bode izdelal projekt vsega svojega lanskega in letošnjega delovanja, ki se sme po vsej pravici jako uspešnim, za Notranjsko velevažnim imenovati. Odhajajočemu gospodu preiskovalcu notranjskih jam in kološevk iz srca kličemo "Na zdar!"

— (Nove županije.) Z najvišim privoljenjem se smeta razdružiti dosednji županiji Sovdenjska in Vertojbanska in sicer prva tako, da se ustanovi občini Bilje in Orehovlje kot samostalna županija, ostale občine pa da ostanejo skupaj združeni v posebno županijo; — druga pa, da se kat. občinska Vogersko ustanovi kot županija sama zase, Vertojbi pa da ostaneta skupaj posebna županija.

— (Teška telesna poškodba.) Včera! zvečer pili so na dolenjih Poljanah štev. 55 trije fantje v družbi z neko dekline. Jeden izmej trojice čevljar Fran Kosec, ostavil je okolu 9. ure družbo, a stopivši čez prag, dobil je udarec po glavi in po roki, da se je takoj zgrudil in so ga pozneje teško ranjenega v bolnico prenesli. Napadovci bili so nekda vojaki, udarci pa namenjeni nekemu drugemu.

— (Slovensko pevsko društvo na Dunaji) imelo je 22. t. m. svoj občni zbor. Udeležitev udov bila je prav mnogobrojna. Predsednik dr. Lenoch pozdravil je navzoče z nautušenimi besedami. V svojem govoru omenil je važen namen društva, ki ga zvesto izpolnuje že 26 let. Petindvajsetletnica maja meseca bila je sijajen dokaz, kako je društvo delovalo in si pridobilo važnost, ki sega daleč v slovanske narode, daleč, celó izven Avstrije. Najimenitnejši slovanski umetniki in umetnice podpirali so to društvo. K 25 letnici prihitela sta slavni Dvořák, ki je stoprav vrnil se iz Londona v Prago, in kdo izmej Slovanov ne pozna imena — slavnega — Ondrička! In vrli Slovenci dali so nam neumrljivega skladatelja veličastnega, "Kdo je mar", Slovanske pesni, (besede slavnega slovenskega pesnika Jos. Stritarja, ki mu gre presrečna zahvala!) itd., ki nam jo je zložil in poklonil za petindvajsetletnico, ki se že peva na severu in jugu! To je vrlina — dr. Benjamin Ipavec! Zasluge teh mož za slovansko glasbo so neumrljive in njih zasluge za slovansko pevsko društvo zapisalo je ono se zlatimi črkami v svojo zgodovino! Najvišjo čast, ki takim možem more društvo skazati, je, da jih imenuje častnimi člani. Gromoviti živoklici pozdravljali so nove častne ude: Dvořaka, dr. B. Ipavca, Ondrička! — Za to društvo zaslužnih mož je mnogo. Jeden izmej njih — dr. Jos. Drozda dolgoletni tajnik, dal je društvu slovo! Škoda zanj! Dr. Zavadi! predlaga da društvo takemu možu, ko je dr. Drozda, izreče očitno zahvalo, ki se naj zabelježi v zapisniku. Letošnje letno poročilo spisal je dr. Jos. Zavadi! Razdeli se tiskano v lični knjižci mej društvenike. Iz njega je posneti: Društvo je v bivšem letu 25 krat javno nastopilo; občna zbora bila sta dva, vaj je bilo 78, mej njimi vaj za dame 37. Društvo je prejelo v bivšem letu 3115 for. 81 nov. Izdalo skoro toliko. Skladeb ima društvo okolu 1000! L. 1887 štelo je društvo: 9 častnih članov, 20 ustanovnikov, 165 pevcev, 129 podpornikov vseh 344 članov. Po glasovih je bilo 23 sopranov, 17 altov, 25 I. tenorov, 23 II. tenorov 44 I. basov in 33 II. basov. Po narodnosti je bilo pevcev: 71 Čehov, 23 Slovencev, 12 Hrvatov, 8 Srbov, 4 Poljaki, 6 Rusov, 2 Bolgara. Slovenski podporniki so sledeči: dr. Jos. Jelenec, prof. Šuklje, (ki je koj, ko je prišel na Dunaj, društvu pristopil), Jakob Kruhljač in Jos. Zelenik. Mej pevci so sledeči Slovenci I. tenoristi: Abram Jos., Bučar Al., Gregorčič Ivan, Krušič Vinko, Potokar Bart., Šavs Ivan, Sežun Žiga, Žebré Al.; II. tenoristi: Bile Ant., Böhm Lud., dr. Elia Vik., Gangl Alojzij; I. basisti: Cvirn Ivan, Förster Vladimir, Kušar Jos., Pukl Rad, Rozman Kon. Rybaž Ot., Truden Mih.; II. basisti: Košenina Peter, Majaron Danilo, Raktelj Bož., Rašl Fr., Vovk Jak. Vnovič so pristopili: Potokar B., Freuensfeld Jos., Švigelj Ant., Gabrovšek Jos., Babič Seb., Čerin Jos., Hubad Mat. Izmej pevk bile so Slovenke: gđ. Lina Kolbezen in tri gospodičine Polhove. — Volitve v letošnji odbor so se vršile tako: Predsednikom bil je per acclamationem izvoljen dr. Jan Lenoch, ker pa v žalost vseh članov izjavi, da radi bolehnosti ne more več prevzeti častnega mesta predsednika, bili so: Leon Bouchal predsednikom, Radoslav Pukl podpredsednikom, Alojzij Aleks. Buchta pevovodjo, Jahoda Konst. in Jirík Jan za njegova namestnika per acclamationem izvoljeni. V odbor so izvoljeni sledeči: Brlić Dobroslov blagajnikom, Stiebler J. tajnikom, Veith A. I. arhivarjem, Valasek B. II. arhivarjem, dr. J. Lenoch in dr. Jos. Zavadi! kot odbornika; za namestnike izvoljeni so: P. Jovanović, K. Paur, I. Šavs in Albin Stejskal. — Prva zabava v letošnjem letu bo 5. nov. v Pfalzovi restavraciji I. Weiburgg. 27. (c. kr. vrtohradnega društva poslopje). Pela bode se prvič nežna slovenska dr. Gust. Ipavčeva skladba "Pod lipo" (besede Dav. Trstenjakove) v mešanem zboru. — Slovenci! Ako Vam je Bog dal božjidar pevski, pristopite društvu. Kdor pa ni pevec pa mu

je marslovansko petje in razvoj društva, naj pristopi kot podpornik! Na Dunaji bivajočih Slovencev bodi to domoljubna dolžnost! Ustanovnik plača jedenkrat za vselej 20 for., podpornik jedenkrat za vselej 2 for. upisnine in letno 6 for.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 31. oktobra. Gospodska zbornica vsprejela načrte zakonov, ki so bili na dnevnem redu, nespremenjeno, kakor jih je sklenila zbornica poslancev. Ker so nekateri delegati odložili svoje mandate, voljeni v delegacijo grof Rufstein, baron Neumann, knez Rosenberg. 6 peticij za osnovo italijanskega vseučilišča ali italijanske pravoslovne fakultete v Trstu se je kar odstopilo vladi. Ministerski predsednik izjavil koncem seje, da se odloži državnozbornsko zborovanje po nalogu cesarjevem.

Berolin 29. oktobra. Oficijalno: Cesarja Viljema prehlajenje še ni odleglo ter mu po noči večkrat motilo spanje. Vender pa to ni nič nenavadnega in ni nevarnosti.

Berolin 29. oktobra. Neposredno iz Kodanja došle vesti javljajo, da je verjetno, da se povrne car preko Berolina in da bode ondu ostal malo časa. Misli se, da pride car okolu 10. novembra semkaj.

Ljubljanski ZVON

prinaša v XI. zvezku naslednjo vsebino: 1. Rá-dinski: Poroka. Balada. — 2. Slavomir: Róžica. Pesem. — 3. A. Planinec: Čez deset let. Povest. (Konec). — 4. Janko Kersnik: „Otroški dohtar“, Povest. — 5. M. Čilenšek: Kaj pripovedujejo ob Ložnici. VI. — 6. Slavomir: Jeseni. Pesmi. — 7. Gašpar Križnik: O treh bratih. — 8. Dr. Fr. J. Celestin: Slavjanska pisma. II. — 9. Andrej Fe-konja: Duhovniki slovenski pisatelji. — 10. V. Oblak: Doslej neznana knjiga slovenska. — 11. Književna poročila: IV. L. Zvab: Die Evangelisch-Reformirte Kirche Cristo-Salvatore (vormals S. Sil-vestro). Beitrag zur Geschichte des Evangeliums in Triest von A. Venetianer. Triest und Leipzig. Ver-lag von Julius Dase 1887. — 12. MUDr. Ema-nuel Semerád: Vzpomínka na Lublanskou pouť Čechů r. 1887. — 13. Listek: Pregovori, prilike in reki. — Pravna terminologija. — Rječnik hrvatsko-slovenski. — Slovenski recepti. — „LJUBLJANSKI ZVON“ stoji: vse leto 4 gld. 60 kr., polu leta 2 gld. 30 kr., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Listnica uredništva: Gosp. Karol Perinčič, bogoslovec v Gorici: „Rokopisi se ne vračajo“, tako stoji našemu listu na čelu. To blagovolite upoštevati, da si v bodoče prihranite vse deklamacije o enakopravnosti in naših dolžnostih.

Vsem, kateri zidajo ali popravljajo kako poslopje, ali sploh po-trebujejo **železnino**, naj bode priporočena zaloga

železja in vseh v to stroko spadajočih stvari

ANDR. DRUŠKOVIČ-a,

poprej **JAKOB NEKREP**,
v **Ljubljani, Mestni trg št. 10**,
kjer se dobivajo v velikem izboru in **prav nizki ceni**

okova za okna in vrata, storje za štokodiranje, drat in cveki, vezi za zidovje, traverze in stare železniške šine za oboke, Portland in Roman cement, sklejni papir (Dachpappe) in asfalt za tlak, kakor tudi lepo in močno narejena štedilna ognjišča in njih posamezni deli.

Zaloga pečij za leseno in premogovo kurjavo.

Posebno po nizki ceni dobivajo se

stroji in orodja za poljedelstvo,
kakor mlatilnice, same ali z vlačilnikom (Göpel), slamoreznice, čistilnice za žito (Trieur), brane in lepo in močno narejena drevesa za oranje.

Dunajska borza

dne 31. oktobra t. l.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.65
Srebrna renta	82.50	82.70
Zlata renta	111.60	112.10
5% marena renta	96.30	96.30
Akcije narodne banke	885.—	886.—
Kreditne akcije	281.—	281.60
London	125.15	125.15
Srebro	—	—

Tužnim srcem javljamo prežalostno vest, da je Bogu vsegamogočnemu dopalo predrago nam mater, gospo

Marijo Golob roj. Žitko,

danes ob 8. uri v jutro po dolgem ter mučnem bolehanji v dobi 87. let k sebi pozvali na oni boljši svet.

Sprevod vršil se bode v sredo dne 2. novembra ob 3. uri popoldne iz hiše Sv. Petra cesta št. 66 na grobišče pri Sv. Krištofu.

Svete maše zadušnice opravljale se bodo v raznih cerkvah.

Pokojna bodi priporočena v blag spomin in molitev. (806)

V Ljubljani, dne 31. oktobra 1887.

Janez, Fran Golob, sina. Ivana Skale roj. Golob, Antonija Golias roj. Golob, hčeri.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze sočutja, ki so se nam skazali povodom smrti naše presrečno ljubljene hčere, oziroma sestre

AMALIJE NEDVĚD,

za mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku in za lepe darovane vence od strani znancev in prijateljev, učiteljstva moškega in ženskega učiteljstva in slušateljstva ter slušateljke tega zavoda, ravnateljstvu filharmoničnega društva itd. izrekamo našo najiskrenejšo zahvalo.

804)

Rodbina Nedvěd.

Kuverte s firmo

priporočajo po nizki ceni

„**NARODNA TISKARNA**“

v Ljubljani.

Na trgu cesarja Josipa.

Prvikrat tukaj:

MUSÉE PLASTIQUE

bratov **BAYER.**

Izdelki te razstave, tikoči se slikarstva, mehanike in modelovanja, so najboljši v sedanosti in iznenadijo vsacega, ter ima razstava tudi velik učni pomen.

Tako ima zbirko najslavnejših rimskih cesarjev nemškega naroda po slikah Rumer-ja v Frankobrodu n. M.

Plastična umetna in mojstvska dela. Pokoreča Magdalena. — V samostanskem kleti, humoristična skupina. — Tlačenje móre. — Tolk s kladivom, ceremonija o smrti papeža Pija IX. — Hlapec Ruprecht s koš s porinimi otroki. — Grof Guido Flanderski, 86letni starček, s svojo hčerjo za gladom umirajoč v Louvre v Parizu. — Snegurčica v grobu. — Japaneški vojak v originalni obleki i. t. d.

Prizori iz raznih delov sveta.

Ustopnina za osebo 10 kr.; za otroke izpod 10 let polovica. Katalog 5 kr.

Od jutri v nedeljo odprta vsak dan od jutra do devetih zvečer.

Za mnogobrojni obisk se priporočajo

bratje **BAYER.**

Naznanilo.

Častitim svojim dosedanjim prejemnikom in slavnemu občinstvu naznanjam, da od **1. novembra t. l.** prodajam

prve vrste meso od pita-
nih volov kilo po **56 kr.**,
prednji del kilo po **46 do**
48 kr.

Zagotavljam slavnemu občinstvu točno in pošteno postrežbo ter se priporočam za mnogobrojen obisk.

JANEZ KOPAČ,

po domače Šmajhel, mesarski mojster, v Cantoni-jevi hiši na Mestnem trgu št. 12. (805—1)